

Yalnızlık

Yalnızlık hayatımızın her yerine parçalarla dağılmış halde bulunur. Yalnızlığı iki türlü ayırabiliriz. Birincisi, kendimizi maruz ettiğimiz yalnızlık, ikincisi ise dış etkenler sayesinde maruz kaldığımız yalnızlık. Kendimizi maruz ettiğimiz yalnızlık, farkında olarak yaptığımız bir şey olduğu gibi farkında olmadan yaptığımız bir şey de olabilir. Kendi isteğimizle diğer bireylerden uzaklaşabiliriz. Bu şekilde kendimizi diğer canlılardan uzaklaştırarak yalnızlığın kollarına sığınırız. Dış etkenler yüzünden maruz kaldığımız yalnızlık ise istemsizce kaybedilen aile, arkadaşlar, sevdiklerimiz, canlılar vb. etkenler. Kimsenin bizden uzaklaşmasını engelleyemeyiz. Kimsenin can vermesini de engelleyemeyiz ve bu şekilde kalbimizdeki o buruk hisle beraber yine yalnızlığın kollarına sığınırız.

Her insan yalnız hissedebilir. İnsanlar kendini tamamlayacak şeyi bulamayabilirler. Her insan bir gün yalnızlığı tatmaya mahkumdur, tıpkı dünyaya yalnız geldiğimiz ve dünyadan yalnız gideceğimiz gerçeği gibi. Belirli ortamlar, nesnelere, insanlar, davranışlar, sesler hatta kokular bile insanlara yalnızlığı anımsatabilir. Yalnız hissedilmesi için kişinin illa ki kimsesiz olmasına gerek yoktur. Soğuk zemin, is kokusu, sessiz ortam gibi nesnelere yalnızlığı hissettirebilir. Yalnızlığın iki duvar arasında sıkışmış hissetmekten farkı yoktur. İssiz hissettirir. Boşluğu tattırır. Şiddeti kişiden kişiye, bunalımlara ve yaşanan şeylere göre değişebilir. Ailesi ile dışarıdan mutlu gözükene, çevresi bol gibi gözükene, istediği her şeye sahip, iyi görünümlü, mutlu insanlar bile çevresindeki oyun ortamından çıkabildiğinde hissettiklerinin sahte olduğunu fark edip mutsuzluğu ve yalnızlığı tadabilir. Zamanla kendisiyle konuşmaya başlar insan, sessizlik zamanla korkutur ve bir cana hasret bırakır insanı. Kocaman bir yalanlar havuzunun yüzüne vurmasıdır yalnızlık. Yalnızlık düşüncelere sızar. Sonunda hepimiz; çocukların kirlendiği, sokak çocuklarının bir şekerle mutlu olmadığı, kuşların cıvıdayamadığı, mutluluğun zincirlendiği o dünyayı tadacağız.

Yalnızlığı size açıklayamam. Cümlelerin hepsi buruşturulup çöpe atılan bir kaç kağıt parçasından farksız kalacaklar. Herkes kendi dünyasında yalnızlığı kendi türüyle tadar. En derinden, büyük bir parça tamamlanmamışlık hissiyle, başka biriyle paylaşamayacağımız tek şeydir yalnızlık. Sonunda herkes tadacaktır. İster boş ev duvarlarında, ister soğuk çarşafalarda, ister zihninde, ister göz yaşlarında, ister kefeneye sarılıyken...

Haz B - Yağmur